

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**IOAN. PETRI || MAFFEI, || BERGOMATIS, || E SOCIETATE ||
IESV, || HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI. ||
SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI
IV. ||**

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

De profectone Hierosolymitana. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64627)

De profectione Hierosolymitana. Cap. XI.

NTE R hæc anni fere spatio exacto, partim spiritualiū rerum scientia instructus, partim etiam arte quadam & consuetudine regendarum animarū imbutus, cum nihil vulgare aut exigū agitaret animo, sed egregia quadam & ardua in Dei gloriam ab ipso conuersionis initio concepisset; Hierosolymam, quod iam dudum habebat in votis, petere omnino constituit, non tam vt Christi Domini sacratissima incunabula cerneret (iam etsi id ipsum vehementer optabat) quam vt in conuertendis ad Euangelij lucem infidelibus qui ea tenebant loca; vel operæ pretium faceret, vel certe martij palmam, cuius avidissimus erat, acquireret. Sed hoc suum de prædicando Euangelio consilium, vitandæ scilicet humanæ laudis causa, nemini prorsus aperiebat: peregrinationis verò propositum, cum necessitas amicis patefecisset, multi primùm id ei multis rationibus dissuadere, obtestari etiam & orare ne populum ab se nuper è somno vitiorum excitatum ad ludia virtutis pietatisque, repente desereret, neu se ipse, affecta præsertim valetudine, itinere tam longinquo, ac tam periculoso committeret. deinde cum nec precibus, nec suasionibus cum de sententia detinerere possent, instare saltem & vrgere, ne in comitatus abstinere; multa posse in tam remotis ignotisque sibi regionibus, ac tanta rerum humanarum varietate contingere, quæ præsentem cuiuspiam fidelis opem solatiumque requirerent. Omnino probabilis videbantur afferre, & humano iudicio rem æstimantibus, etiam necessaria nec verò deerat homines impigri, peritij; linguarū, qui sese illi comites laboris ac periculorū libenter offerrent. Verū Ignatius, qua erat animi altitudine, in cælum semper intētus, atque à diuina prouidentia vsquaquaq; pendere mirabiliter cupiens, amicis omnia sua in cunctis adia profitentibus ita remisit, vt diceret, in præcipuis homi-

hominis Christiani virtutibus, non modo fidem beatitudinem esse, verum etiam spem. Eius porro comitate gratia, certum sibi esse non modo sine viatico, sed etiam sine comite iter id ingredi; quod clare perspicere, quia multa possunt homini accidere, peregrinanti praesertim, sibi quidpiam euenisset, fieri non potest, cum saltem ex parte comitis praesidio fidei; comitatus praesidio quidquid in eo spei locasset, id vix; ex ea detractione iri fiducia, quam totam in vno Deo clementissimo parente ac rectore vellet esse repositam.

Nauigat in Italiam. Cap. XII.

HA Cigitur mēte sub initium anni MDXXIII. magno omnium dolore Minoris profectus venit Barcinonem, vt in Italiam ex eo loco traiceret. cumque peto opportune paratam sibi nauem offendisset, egit cum nauarcho suppliciter, vt se mendicum egentemque gratis aduocaret, ut portare ne grauaretur. cui nauulum quidem huiusmodi sursum promisit; ea tamen conditione, vt nauticus saltem panis, quod erat necessarium, secum inferret. Exspectans cum vehementer angeretur Ignatius, quid remediaeus copiam quamuis exiguam, cerneret magis, vixit quam sibi summam proposuerat, legibus aduersariis, multas anxialque cogitationes totam rem, demumque mittere statuit arbitrio sacerdotis, quem sibi paucos diebus Barcinone, tum suae conscientiae iudicem, ut interpretem diuinæ voluntatis elegerat. Ille re cogitatio natio respondit, aqua postulare nauarcho: per se non resistendum esse, nec verò timendum, ne si cetera tam vilia praesertim ac necessaria, sibi parauerit, quam idcirco contra consilium perfecta pauperum mittat. Tum Ignatius quamquam soluto vno iam studio ne animo, iam en partim sacerdotis impulsione, etiam metu occasionis eius amittenda; emensura de inore pecunia, panes in nauem imposuit, & ne quid praeterea secum inferret, paucos qui superfluae nauis